

מסורת הש"ס

(א) [לְקַח עִבָּר, ב] חגיגה כ: [תוס'] תרומות פ"א,
 (ג) יבמות לא: (ד) [תוספתא] רפ"ה,
 (ה) יבמות קיב:,
 (ו) דברים י, (ז) יבמות קד:,
 (ח) [סוטה לב, ט] [ד"ה ור"י],

תורה אור השלם

1. ואני בחרש לא אשמע
ובאלם לא יפתח פיה:
תהלים לח יד
2. ונפש כי תחזק ותשמעה
קול אלה והוא צד או ראה
אז ידע אם לוא יגיד ונשא
צונו: ויקרא ה א

גליון הש"ס

תוס' ר"ה א"ר וירא בר
דהיינו חרש. קשה לי לר"י
למאי נריך לטעמא דאינו יכול
להגיד הא בלאו הכי לאו בר
עונשין הוא ועל כל חייבי
כריתות אינו חייב והוא
כשומע לכל דבר:

לעזי רש"י

צורע'ש [צורע'ש].
דורכגאנג. געשפיל'ה
[נישפיל'ש]. שטקיס.

מוסף רש"י

מדבר ואינו שומע.
תחילתו היה פיקח עד שלמד
לדבר אחר כך נחלש (חגיגה
ב.) מפרשים וזהו מפי
כתבם. דרשנוהו אחר על פי
שנים עדים ולא שיעידו על פי
האדם (בבבא מציעא כג.) כשם
שכתבנו ברמיהו
מוציא ברמיהו. קדושין
ק' גיטין, נדמה גם
נרמז בלשוננו עד שנתחיל לה
ונדמה אל רמז להוציא ויציא
(שם ע"ב).

תוספות רי"ד

[illegible]

גמור הוא אלא שממך חליו
נאלם ואינו מדבר אבל שפוי
ידו אבל חרש גמור שאינו
הוא או נשתטה לא יציא ע
כתיבתו שהכתיבה אינה נעש
שאינו יכול להגיד. ואמאי זה
נשתק אלא דמנעט מלא
כתיבתו להפקיע קדושי פתח
שאין לסמוך על רמזיו על

מי שאתחזו פרק שביעי גימין

הוא לא נשטטה לא יוצא
מקיע קידושי חכמה וקאמר

אלא בפירי: ⁽⁶⁾ אמר רב
שיכול לדבר מתוך הכ
לאשתו אמר רב יוס
תנינא נשתתק ואמר
והרכין בראשו בודקין
אם אמר על לאו לא
יכתבו ויתנו אמר ליה
שאני אלם ⁽⁷⁾ דתניא ⁽⁸⁾
ברש שומע ואינו מד

הרי הן כפקחין לכל וואינו שומע וזו חרית וזה אלם דכתיב יוא וכאלם לא יפתח פיו ו אינש אישחקיל מילוד קשיא לי הא קשיא ל פרט לאלם שאינו י יכול להגיד מתוך ה ידעות אקמרת שאני מפיחם ולא מפי ח שבודקן אותו לגיש למשאות ולמתנות קטני מיהת עדיות מניומי אמר רב דאקילו בה רבנן אמר רבי אבהו ידיות מיהת למשאות ולמתנות מתיתי דה רמזותיו ואחר קפיחותו כמטלטלין שאל כל רבנן שמוען בן אמורים בחרש מעיקר הוא כותב והן חותמין כר שכונסה ברמזיה כר באשתו ה"נ הכא נ יבמתו ממאן אלימא חרש כשם שכניסתה ברמזיה אלא דנפלה ואיבעית אימא לעולם וגוריה אחיו חרש שמו נמי יבמתו ביבמתו לא מיחלפא ומי גזוז קידושין גמורין ומקיל לה יעת גלוה: סוה כוסב. כסם שכונס כרמיוס כר. חס רבלי וליא: כיכמס חס יכיל לחלוק על ששתי סה סה וכונס ואינו מוילא דלוריימא: אשסו נמי. יכמסו כיכמסו אשס חסו חרש חסו סימק: שני

דנאמן לכך על ידי הרכבה
כמו שמחלה רש"ג משום

ד' סומכין על רמזיו וכ"ש על כתב וי' שנותן בעבור פקח כדתנן נחתרש רמזיו דמיא קמ"ל רב דסומכין על ל' דתניא אם לא יגיד פרט לאלם ליה מפני שהוא פקח וממדת חליו הרי אלא דרב ק' דאמר סומכין על הרי יכול להגיד מתוך הכתב ואעפ"י דרחמנא אמר מפיהם וכלא מפי

אלה בפיר. אין פלש
השמים צימות הח
למלוא ככנזים בדבש או
שילקטו לו מן האילן: **אמר**
כהנא אמר רב "חרש
כתב כותבין ונותנין גט
מאי קא משמע לן
לו נכתוב גט לאשתך
אותו שלשה פעמים
ועל הן הן הרי אלו
יבי יורא אלם קאמרת
דבר ואינו שומע והו
דבר והו אלם וזה וזה
בריהם וממאי דמדבר
שומע ואינו מדבר
י כחרש לא אשמע

י בעית אימא כדאמר
יה אמר ר' זירא אי
דתניא דאם לא יגיד
ול להגיד אמאי הא
כתב אמר ליה אביי
עדות עוררנא אמר
כס מיתבי כ' כשם
כך בודקין אותו
ולעדיות ולירושות
אמר רב יוסף בר
שת יבעדות אשה
והא קתני ירושות
כתבנו בבכור קתני
ות מאי לאו לעמא
יש לא הלכו בו אחר
ואחר כתב ידו אלא
יטין תנאי היא דתניא
גמליאל כמה דברים
אבל פיקה ונתחרש
ורש מעיקרו לא כ' כשם
מוציא ברמיזה או
מאי עסקין ביבמתו
דנפלה ליה מאחיו
ברמיזה כך יציאתה
ליה מאחיו פיקה
נפלה ליה מאחיו חרש
חיו פיקה אי הכי אשתו
חלפא אשתו ביבמתו
ינן חרש אמו פיקה
והתנן

לדבר ממחר הכתב עדות
דהרננה לא מהניא ביה כלל
שאני יכול להביד אע"פ
אמר מפייה ולא מפי כתב
בעיני מפייה ולא מפי כתב
להביד דהיינו חרש אפי' על
אבל חרש לא קני אפי' יכול
עדות אבל לר' אע"פ דקפול
הוא מכשרין עדות כמו גמ'
ירושל' דעלמא ומשאותו
זו נמי הו' מצי למיתר ולט'
שריבה לזה ומיעט לזה אלא
רמא' היא דתניא אפי'
דקיס לן דרשב"ג פליג אפי'

לא למסורה לב"ד כיון דאיתו קאי קמ
משום הכי פטור משברעת העדות שאי
למתנות ולמשאות ולירושות ולעדיות
עדות בהרונת ראשו וכ"ש בבתיבתו
בעדות אשה דאקילו בה רבנן להכשיר
אבל בשאר עדיות לא [והא] ירושות קתו
מאן דבעי מזה קתני מידה למשאות
רמיותיו ואחר קפיצותיו ואחר כתב

22.

ז"א מ"י פ"ב מהלכות
 גירושין הלכה טז סמג
 עשין ג ועין רמ"א:
 י"ז ב מ"י פ"ב מהלכות
 אישות הל"ז טז ופס"ט
 מהל' מדרה ה"ג טז עשין
 פ"ב טו"ש"ע ח"מ ס"י ר"ה
 סעף יח:
 י"ח ג מ"י פ"ב מהלכות
 עדות הלכה י"א סמג
 לארין ר"ד טו"ש"ע ח"מ ס"י ר"ה
 סעף יח:

יְהוָה מִי שֶׁסָּפַר שֶׁהָאֱלֹהִים
 ד' סָמָה שֶׁסָּפַר שֶׁ
 וְסִי כֹחַ סָפַר יֵאָמֵר:
 ב' ה' מִי שֶׁפָּסַק מִהֵלָּה
 הֵלָּה ג' סָמָה שֶׁפָּסַק
 טוֹשֵׁעַ חֲמֵס סִי רֵלֶה סָפַר
 יח [וְסִי רַב קִיּוֹן]:
 כ' ו' מִי שֶׁפָּסַק מִהֵלָּה
 הֵלָּה ז' וְסִי מִהֵלָּה
 עֲרוּשֵׁין כִּיחַ סָמָה לְאוּרִי
 טוֹשֵׁעַ חֲמֵס סִי לֵה סָפַר יֵאָמֵר
 [לֹאֲדַע סִי ח סִיבִין]:

כב ז מ"י פ"ד ה"ל נחלת
הכלה א טור ש"ע
ה"ט"ו) סתם עשין לו טור ש"ע
ח"מ פ' רעט ספ"ה א (נ"ס)
רעט ספ"ה ד[?]
כג ח מ"י פ"ד ה"ל
מחירה הכלה ג ב סתם
עשין ס"ג טור ש"ע ח"מ פ'
רלה ספ"ה א'
כד ט י מ"י פ"ד ה"ל
נידושין הכלה א סתם
עשין ג טור ש"ע ה"רע סתם
ק"ב ספ"ה א'
כה כ ז מ"י פ"ד ה"ל נ"ס
הכל' נ"ח א סתם עשין נ"א
טו"ש"ע ה"רע"י ס' קנעט ספ"ה
ז י"ס קנ"ה סת"א

פונקציות ריב"ד (המשוער)

תכנס. מי הוא אילן הקקל?
ממנו לא יניד לא כרתי
מיניו ומשום שאין בו כרתי
[אלא] באלם שהוא שומע
הוא מרבה שהוא נקחל לא
דבריו ונעמנו שהוא נעמנו
רלבי ערות מי עמית
ממי כמי כהבם אבל עמית
ליתן לו לאשחל לא מביע
שהא שחק לאשחל עמית
נמור ע"י כתיבתו כתיבת
ערוגתן לו לאשחל הפקק
קודש מקחורו נשחיתו
מדעה היא ועשיה כקדמור
האזן יא' ו' א' כ' א' כ' א'
אמא יא' יא' יא' יא' יא' יא'
כחמ ומי שכל עשר
דעלאת שכל שרשרי עשר
מסנות ואמר: בדי ערש
החמיסע לא השער נעשה
מי שחקר ערותו כח
ונג ומה מקור מלם בדי
כססו קודש ורבות כח
וחתום. תשובה לו כיכול
הניד על מה שר כתיבה
ערוגתן כחמיסע כח אשוי יא'
הניד על מה איו כח
כתיבתו ומשום א' אלם
שכל כתיבתו ליתיה על
פסול איו יא' יא' עשרה
לית לבחור ערוגתו והניד
על יד כח אלם אפי עשר
מסית ולא מפי כהבם. ולא
כח החמיסע השער הנד
כיו דמס החמיסע להחאו
מסחורו נעשה מי שחקר
ערוגתן כח א' כ' א' כ' א'
איו לאמוריו בדי כח לא
על לאסוריו בדי כח דמס
לא מס מסחוריה להחאו
מסחוריה לית הלך קודש
הניד על מה לא נקחל
החמיסע לא למסור מפי
האזן עידו לו למסור ערוגת
העלם שכל יא' עשר
על יד למסוריו בדי ערש

אז ילכו למדינת הים אכיל
ועד לו אחרי שאינו בר הגדה
אותו לגיטין כך בורקן אותו
א שבורקן משנשתתק ומקבל
יוסף בר חמא אמר רב שיש
בבביריה ואפי' את מי מעיד בשם
ההכבוד דנטיס ידידה ניתנו ולכל
ה. מיתבי חדש לא הלכו אתר
נמחרש מיירי שהיו קדושי